

Добри другари.

Разказъ отъ Маминъ-Сибирякъ.

I

Отъ де се яви Вrabчо, никой не видѣ. Той като че ли изъ подъ земята изникна. Коларьтъ сипа овесъ на Бѣлча. Бѣлчо дойде и видѣ Вrabча да кълве спокойно зърно следъ зърно. Бѣлчо махна глава, махна съ опашка, прѣхна сърдито, но Вrabчо не обърна на това внимание.

— Ей, братко, що търсишъ тука? — попита сърдито Бѣлчо.

— А ти що търсишъ? — смело и нахално отвърна Вrabчо.

— Овесътъ е мой!...

— Твой ли? ... Ти ли си го сѣялъ?...

Вrabчо се наежи и раззина клюнъ. Това бѣше съвсемъ смѣшно. Бѣлчо се засмѣ и си помисли:

— Пъкъ и много ли ще изяде? Нѣколко зрънца. А после го запита:

— Ти отде изникна?

— Азъ ли? Че азъ живѣя тукъ, на двора, — отговори Вrabчо.

Вrabчета имаше на двора много. Тѣ долитаха при Бѣлча, когато той зобѣше овесъ и събираха падналитѣ по земята зрънца. Но този вrabецъ бѣше съвсемъ особенъ.

— Азъ живѣя постоянно тука, — съ гордостъ заяви Вrabчо. — И баща ми, и майка ми, и дѣдо ми, и чичо ми — всички сж живѣли тука.

Дружбата бѣше свързана. Вrabчо бѣбрѣше, а Бѣлчо слушаше.

II.

Когато настѣпи есенъ и стана хладно, Вrabчо се вмѣкваше вечеръ въ яхъра и спѣше тамъ.

— По-рано азъ бѣхъ младъ и глупавъ, — разказваше Вrabчо.

— Една зима си направихъ гнѣздо надъ единъ куминъ. Топло бѣше тамъ, но едвамъ не се задушихъ отъ димъ... Другъ пжтъ, мисля си, ще бжда по-умень,